

בכל אופן, גיד הנשה של מוקדשין אינו טעון שריפה כבשר הנותר, לפי שאינו ראוי לאכילה, אלא משליכו לאמה שבעזרה וכדומה (בקדשים הנאכלים).
(מדברי הרמב"ם נראה שפסק 'אין בגידין בנו"ט', ואעפ"כ פסק שחל איסור מוקדשין בגיד. וכבר תמה על כך הרשב"א (מובא בכס"מ) מסוגיתנו. וע' שעה"מ מאכ"א ח,א; פלתי – סה סק"ב; מנחת חינוך – ג; חדושי הגר"ר בענגיס – ח"א נו,ב; שבט הלוי ח"ו קכ,ב).

ד. גיד הנשה – אם הוא פרוש מן הבשר, דינו כשאר גידים ועצמות שאין מעלים אותם על המזבח בפני עצמם. (וגם אם העלהו על המזבח – ירד). ויש סוברים שגידים ועצמות אפילו פורשו מעלים אותם למזבח (ע' בובחים פה-פו).

אם הוא מחובר לבשר – לרבי, יעלה על המזבח (כחלב ודם, שאעפ"י שאסור לישראל, ראוי למזבח), ולחכמים – לא יעלה (ממשקה ישראל – מן המותר לישראל. וצריך לחלצו תחילה מן הירך).
ופסק רב הונא: גיד הנשה של עולה מעלים אותו על המזבח עם הירך, (שגנאי לחלצו ולהעלות ירך מפורעת למזבח), ואח"כ חולצו מן הירך ומשליכו לתפוח (= מצבור האפר) ואינו מוקטר (משום ממשקה ישראל). ורב חסדא תמה, הרי לא נאסרו באכילתו אלא בני ישראל, ולא המזבח. ותניא כוותיה דרב הונא.

ד פים צ – צא

קמג. א. מהו 'גיד הנשה' שנאסרה אכילתו? מדוע הוא נקרא כן?

- ב. מהם דיני הגידים השונים שבקרבן, לענין אכילתם ושריפת נותר? ומה דינם כאשר נתערבו אלו באלו?
ג. האוכל את שני גידי הנשה שבבהמה, הימני והשמאלי, בשתי התראות – מה חיובו?
ד. אכל גיד שלם שאין בו כזית – האם חייב מלקות?

א. גיד הנשה שנאסר, הוא הגיד הנמצא בירך הבהמה, הגיד הפנימי (- לצד פנים הבהמה), זה הסמוך לעצם הקולית ושמתפשט בכל הירך (הירך). אבל הגיד החיצון שבירך אינו אסור אלא מדרבנן ואין חייבים עליו).
לדעת ר' יהודה לא נאסר אלא הגיד שבירך הימנית (הירך – המיומנת; בהאבקו עמו – כאדם שחובק את חברו וידו מגעת לכף ימינו של חברו). ולחכמים, גם הגיד שבירך השמאלית אסור.
נקרא שמו 'גיד הנשה', על שם שנשה (= קפץ) ממקומו ועלה.

- ב. גידי הבשר (- הרכים, שמתפשטים בבשר), דינם כבשר להאכל. ואם ניתותרו – שורפם כבשר הנותר.
גידי הצואר שהם קשים – אינם נאכלים ואינם טעונים שרפה אלא נזרקים.
וכן גיד הנשה שאסור באכילה – נזרק. (ואפילו אם יש בגידין בנותן טעם – אעפ"כ כל דבר שהוא אסור באכילה מן התורה, אין בו דין נותר. וכן מבואר בכריתות יד. – ע' בזה בשו"ת אחיעזר ח"ב ט,ו). שמנו של גיד הנשה – כיון שמדין תורה הוא נאכל אלא שישיראל קדושים נהגו בו איסור, הריהו נשרף עם כל הנותר. והוא הדין לגיד החיצון שבירך, שאינו אסור אלא מדרבנן.
נתערב גיד איסור בהתר (כגון של ימין בשל שמאל, לר' יהודה) – שניהם נשרפים כנותר.

ג. האוכל שני גידי הנשה שבבהמה בשתי התראות – לחכמים, סופג שמונים. לר' יהודה – ארבעים, שאינו מחייב אלא על של ירך ימין. (כ"ה למסקנא. והיה צד לומר שר' יהודה מסופק על איזה גיד חייבים, ולפי"ז באנו לשאלת 'התראות ספק' אם שמה התראה ולוקה ארבעים, אם לאו ופטור מכלום).